

Гаррі Поттер і Філософський камінь (скорочено)

Джоан Роулінг

Джоан Роулінг

Гаррі Поттер і Філософський камінь

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Хлопчик, що вижив

Містер і місіс Дурслі жили в будинку номер чотири на вулиці Прівіт-драйв. Чоловік (дебелий, з пишними вусами) керував фірмою, яка виготовляла свердла. Його жінка була худорлява, білява, а її шия була майже вдвічі довша (це їй допомагало підглядати за сусідами). Подружжя мало сина Дадлі, якого батьки вважали найкращим у світі. Дурслі мали все, що хотіли, а до того ж і один секрет, що стосувався сестри місіс Дурслі – Лілі Поттер.

Одного ранку, їдучи на роботу, Вернон Дурслі на розі вулиці помітив кицьку, яка уважно вивчала мапу. Він подумав, що йому це приверзлося. У місті він побачив дуже багато людей у мантиях. А у своєму кабінеті, сидячи спиною до вікна, він не бачив, що надворі літає безліч сов. На обід чоловік пішов по булочку і почув розмови людей у мантиях, які говорили про Поттерів і їхнього сина. Містера Дурслі охопив жах. Коли він виходив з роботи, випадково штовхнув маленького старого чоловічка у мантиї. Але чоловічок радісно заусміхався й верескнув, що треба радіти, бо відійшов Відомо-Хто, і навіть магли повинні святкувати цей чудовий день.

Повернувшись з роботи, Дурслі знову зауважив ту саму кицьку, що вранці. Перед жінкою він старався не виказувати свій страх. Дурслі почув по новинах, що у місті вдень літали сови, а в Кенті, Йоркширі і Данді відбуваються зорепади. Це все було дивно, і чоловік запитав дружину, чи не було якоїсь вістки від її сестри. Петунія розсердилася, бо вони завжди вдавали, ніби тієї сестри не існує. Чоловік ще запитав, як звати сина сестри, і Петунія сказала, що його звати Гаррі.

Дурслі заснули, а кицька й не думала спати і сиділа непорушно. На вулиці з'явився високий, худорлявий, з довгим сивим волоссям і бородою, чоловік. На ньому була довга пурпурова мантия та окуляри, що скидалися на два півмісяці. Очі мав голубі, а ніс був страшенно довгий і гачкуватий. Звали цього чоловіка Албус Дамблдор. Він витяг щось схоже на срібну запальничку і погасив цим усі ліхтарі на вулиці. Чоловік підійшов до будинку номер чотири, де й примостився на стіні поряд із кицькою, яка раптом стала суворою на вигляд жінкою у квадратних окулярах. На жінці була смарагдова мантия.

Чорні коси були зібрані в тугий вузол. Це була професорка Макґонегел. Вона сказала, що усі святкують занадто гучно, а треба обережніше, бо магли можуть здогадатися. Дамблдор сказав, що 11 років вони вже нічого не святкували, і ось тепер нарешті Відомо-Хто (тобто Волдеморт, ім'я якого боялися казати вголос) зник. Професорка спитала, чи правда те, що Лілі і Джеймс Поттери загинули, коли боролися з Волдемортом, який намагався вбити їх сина Гаррі, але не зміг і утратив свою силу, і саме тому його не стало. Дамблдор сказав, що правда. Макґонегел дивувалася, що Гаррі зміг вижити.

Дамблдор дістав з кишені золотого годинника і глянув на нього. Годинник мав дванадцять стрілок, але не мав цифр: замість них по ободу рухалися маленькі планетки. Дамблдор сказав, що Геґрід запізнюється. Він сказав, що прийшов залишити Гаррі в тітки з дядьком, адже тепер це його єдина родина. Професорка була проти, щоб Гаррі лишався тут, але Дамблдор сказав, що тітка з дядьком усе пояснять хлопцеві, коли він виросте. А доти Гаррі не треба знати, що він знаменитий і легендарний.

З'явився величезний мотоцикл. На ньому був чоловік вдвічі вищий за нормальну людину і принаймні вп'ятеро ширший. Він мав довгі пасма кошлатого чорного волосся й бороду. Це був Геґрід, який привіз немовля. У хлопчика на чолі, під жмутиком чорного волосся виднівся знак, подібний на блискавку. Дамблдор узяв Гаррі на руки. Геґрід на прощання поцілував хлопчика і заплакав. Дамблдор поклав Гаррі на поріг, витяг із мантиї листа, запхав його між ковдри, а тоді вернувся назад. Геґрід сів на мотоцикл і знявся в повітря.

Гаррі Поттер спав на порозі, не знаючи, що він особливий і знаменитий, що по всій країні потай збиралися люди, підносили келихи і стишено виголошували тости: "За Гаррі Поттера - хлопчика, що вижив!".

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Зникле скло

Минуло майже десять років відтоді, коли подружжя Дурслі знайшло свого племінника. Дадлі Дурслі виріс, ставши дебелим білявим хлопцем. В усій кімнаті ніщо не свідчило, що в будинку живе ще один хлопець. Але Гаррі Поттер досі жив там і зараз він ще спав у комірчині під сходами. Але тітка Петунія вже прокинулась і розбудила хлопця. Сьогодні був день народження Дадлі. Увесь стіл на кухні був завалений дарунками. Дадлі матиме новий комп'ютер, другий телевізор та спортивний велосипед, хоч Дадлі був товстунцем і не любив рухатися. Найдужче він полюбляв штурхати Гаррі, проте рідко коли наздоганяв його - Гаррі був на диво спритний.

Гаррі, як на свій вік, завжди був малим і миршавим. Він був змушений доношувати старий одяг Дадлі. Гаррі мав худе обличчя, гострі коліна, чорне волосся і ясно-зелені очі. Він носив круглі, обмотані скотчем окуляри, бо Дадлі часто ламав їх, луплячи його по носі. Єдине, що подобалося Гаррі у власному вигляді, — тонесенький шрам на чолі у формі блискавки. Дурслі сказали хлопчикові, що його батьки загинули в автокатастрофі, а Гаррі вижив, отримавши шрам.

Гаррі готував сніданок для родини, коли в кухні з'явився Дадлі разом із матір'ю.

Дадлі мав широке рожеве обличчя, коротесеньку шию, маленькі водянисті синюваті очка й густе біляве волосся, що гладенько лежало на жирній і круглій голові. Дадлі порахував, що подарунків є 36, а це для нього було мало. Батьки пообіцяли купити ще. Щороку на день народження батьки цілісінький день водили сина і його приятеля по розважальних парках, "макдональдсах" і кінотеатрах. А Гаррі щороку лишався з місіс Фіг, недоумкуватою старою, що жила за два квартали. Та цього року вона не могла сидіти з Гаррі. Дадлі не хотів, щоб Гаррі їхав з ними. Прийшов Пірс, найкращий приятель Дадлі. Здебільшого саме він тримав ззаду за руки тих дітей, яких лупцював Дадлі. Гаррі мусили взяти разом з Пірсом і Дадлі. Дядько попередив Гаррі перед поїздкою, що коли хлопець зробить щось не так, то сидітиме у коморі до Різдва.

З Гаррі деколи траплялися дивні речі. Наприклад, коли тітка обстригла йому волосся, за ніч воно віросло. Коли тітка силкувалася надягти на нього огидний старий Дадлів джемпер, то одяг чомусь зменшився. А ще Гаррі мав великі неприємності, коли його знайшли на даху шкільної кухні. Він сам не знав, як там опинився, рятуючись від Дадлі зі своєю зграєю.

Усі приїхали в зоопарк. Дадлі й Пірсу купили по великому шоколадному морозиву, а Гаррі дешевого лимонного льодяника. У павільйоні з плазунами Дадлі й Пірс хотіли подивитися на величезних змій. Дадлі швидко знайшов найбільшу зміюку, але вона міцно спала. Дадлі хотів, щоб змія заворохнулася, тому Вернон почав стукати по склу. Гаррі стало шкода змії, адже тут їй було самотньо. Раптом змія підморгнула хлопцеві. Він теж підморгнув. Хлопчик почав розмовляти зі змією. Дадлі підбіг до змії, відштовхнувши Гаррі. З несподіванки Гаррі заточився і впав просто на бетонну долівку. А Дадлі й Пірс притулилися до скла. І тут скло кудись зникло, довжелезна змія швидко розмотувала кільця, сповзаючи на підлогу; відвідувачі з лементом бігли до виходу. Змія подякувала Гаррі за звільнення.

У машині Пірс заявив, що Гаррі розмовляв зі змією. Дядько Вернон зачекав, коли Пірс піде додому, а тоді насварився на Гаррі, вигнав його у комору і сказав, що хлопець сидітиме без їжі.

Гаррі жив у родині Дурслі майже десять років. Хлопець згадував, як загинули батьки, але пам'ятав лише сліпучий спалах зеленого світла й пекучий біль на чолі. Гаррі зовсім не пам'ятав своїх батьків. Тітка з дядьком ніколи про них не говорили, а запитувати забороняли. В будинку не було жодних їхніх фотографій. Інколи Гаррі здавалося, ніби якісь незнайомці на вулицях знають його. Ці незнайомці були ще й дуже дивними. Одного разу, коли Гаррі з тіткою Петунією й Дадлі пішов до крамниці, йому вклонився чоловічок у фіалковому капелюсі. Іншого разу в автобусі йому радісно помахала рукою якась навіжена старушенція в зеленому вбранні. А нещодавно на вулиці йому навіть потис руку лисий чолов'яга в довжелезному пурпуровому плащі й пішов собі, не мовивши ані слова.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Листи від Нікого

Коли Гаррі нарешті випустили з комірчини, вже почалися літні канікули. Хлопці

Пірс, Деніс, Майкл і Гортон на чолі з Дадлі влаштовували полювання на Гаррі. Тому Гаррі намагався якнайменше сидіти вдома і тинявся собі по сусідніх кварталах, чекаючи кінця канікул. З вересня він мав піти до середньої місцевої школи, а Дадлі віддавали до школи, де колись навчався дядько Вернон.

Тітка купила Дадлі нову форму для школи. Ввечері Дадлі показував свою нову форму. Дядько Вернон тішився сином, а Петунія аж плакала з радощів. Ну а для Гаррі тітка замочила фарбувати старий одяг Дадлі. Принесли пошту, і Гаррі пішов по листи. Він здивувався, коли побачив лист для себе. Ще ніхто ніколи нічого йому не писав. Навіть адреса була дуже точна: "Містеру Г. Поттеру Комірчина під сходами 4, Прівіт-драйв Літл-Вінгін Графство Суррей". Конверт був важкий і товстий, з жовтуватого пергаментного паперу, підписаний яскраво-зеленим чорнилом, і не мав жодного штемпеля. Була і пурпурова воскова печатка з гербом: лев, орел, борсук і змія, що обплела велику літеру "Г".

Гаррі вже розгортав листа, але дядько Вернон видер листа йому з рук. Він показав листа Петунії, а тоді вигнав обох хлопців. Дядько вирішив ігнорувати лист. А ввечері, повернувшись із роботи, зайшов у комірчину до Гаррі, хоч ніколи цього не робив. Дядько сказав, що Гаррі має перейти спати до другої спальні Дадлі. У будинку Дурслі було чотири спальні: одна для дядька й тітки, одна для гостей, одна для Дадлі, а в четвертій він тримав усі свої іграшки та речі, які не поміщалися в першій спальні.

Гаррі за один раз переніс усе своє добро з комірчини до цієї кімнати. Дадлі лютував. Зранку знов був лист, тепер уже підписаний: "Містеру Г. Поттеру, Найменша спальня, Прівіт-драйв, 4". І знову Гаррі не вдалося прочитати лист. Та він мав план: піти рано-вранці і перехопити лист. Та дядько уже чатував на пошту. Того ранку прийшло аж три листи. Дядько подер їх. Того дня дядько не пішов на роботу і наглухо забив цвяхами вічко для пошти.

У п'ятницю Гаррі прийшло не менше десятка листів. Дядько Вернон знову лишився вдома, попалив всі листи і забив усі двері так, що тепер ніхто не міг би вийти на вулицю. У суботу до будинку потрапили два десятки листів для Гаррі, захищені всередині кожного з двох десятків яєць, що їх через вікно до вітальні передав тітці Петунії вкрай розгублений молочар. У неділю з каміна вилетіли тридцять, а то й сорок листів. Дурслі злякано зіщулились, а Гаррі підскочив, і спробував упіймати бодай одного листа. Дядько Вернон ухопив Гаррі за поперек і жбурнув його в коридор.

Дядько наказав усім збиратися, бо вони кудись поїдуть. Дурслі їхали та їхали. Навіть тітка Петунія боялася запитати, куди ж вони їдуть. Вряди-годи дядько Вернон круто розвертався і їхав у зворотному напрямі. Цілісінький день вони навіть не зупинялися. Ввечері дядько Вернон зупинився біля понурого готелю на околиці великого міста. Та навіть там були сотні листів для Гаррі Поттера.

Дядько Вернон привіз родину на узбережжя, замкнув усіх в автомобілі і зник. Наступного дня Гаррі мало бути одинадцять років. Звичайно, його день народження, власне, ніхто не святкував. Скажімо, торік він отримав від Дурслі вішак для одягу й пару старих дядькових шкарпеток. Та все одно, не щодня ж буває одинадцять.

Дядько Вернон вернувся, усміхаючись. Він приніс якийсь довгий вузький пакунок і нічого не відповів тітці Петунії, коли та запитала, що він купив. Дядько знайшов якусь халупку на острові і завіз туди сім'ю човном. З їжі він прихопив по пачці чипсів на кожного й чотири банани. Він думав, що тепер ніхто сюди не добереться, щоб доставити під час шторму пошту.

Настала ніч, навкруги забушував шторм. Гаррі не міг заснути. Він тремтів і перевертався, щоб влаштуватися вигідніше, а в животі йому бурчало з голоду. О дванадцятій, коли Гаррі уже виповнилося 11 років, хтось постукав знадвору.

*Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Ключник

Дядько Вернон вхопив рушницю (саме вона була у тому пакунку). Хтось із такою силою гупнув у двері, що вони зірвалися з завісів і хряпнулися на підлогу. В одвірку стояв чоловік-велетень. Він проліз у халупу, попросив чаю і гукнув, що ось і знайшов Гаррі. Велетень вихопив у Дурслі рушницю і пожбурих у куток. А потім дав Гаррі великий шоколадний торт, на якому було написано: "Зднем народження, Гаррі!". Чоловік представився: Рубеус Геґрід, ключник і охоронець дичини у Гогвортсі.

Геґрід розпалив у каміні вогонь і став витягати з кишень плаща різні речі: мідний чайник, пакет із ковбасою, невеличку коцюбу, чайничок для заварки. Велетень узявся готувати чай. Дадлі хотів їсти, але батько наказав йому не брати нічого. Геґрід дав ковбаски Гаррі. Велетень був вкрай здивований, що хлопчик нічого не знав про Гогвортс та своїх батьків. І раптом Геґрід сказав: "Гаррі, ти – чарівник". Хлопець отримав жовтуватий конверт, підписаний яскраво-зеленими літерами: "Містеру Г. Поттеру, Підлога, Хатинка-на-Скелі, Море". Гаррі витяг листа й прочитав: ГОГВОРТСЬКА ШКОЛА ЧАРІВ І ЧАКЛУНСТВА, Директор школи: Албус Дамблдор. У листі повідомлялося, що Гаррі зараховано до Гогвортської школи чарів і чаклунства. Був доданий список необхідної літератури і знарядь. Початок навчання – 1-го вересня. Від Гаррі чекали сову не пізніше 31-го липня. Гаррі розгубився і спитав про сову. Геґрід дістав з іншої внутрішньої кишені плаща сову (справжню, живу, трохи розкошлану), довге перо й сувій пергаменту. Велетень написав листа Дамблдору про те, що віддав Гаррі листа. Сова взяла лист і полетіла.

Дядько раптом заявив, що Гаррі не піде до тієї школи. Геґрід сказав, що такий магл (людина, яка цурається чарів) як він, не зможе цього заборонити. Петунія призналася, що знала, що Гаррі чарівник, як і його мама-відьма, яка вийшла заміж за якогось Поттера і народила Гаррі.

Геґрід розповів про злого чарівника Волдеморта, що переманював на свій бік добрих чаклунів. Гогвортс був тоді одним з небагатьох безпечних місць. Волдеморт боявся тільки Дамблдора. На Гелловін Волдеморт прийшов до батьків Гаррі і убив їх. Але Гаррі, якому тоді було близько року, він убити не зміг, тільки залишив шрам на

чолі.

Велетень сказав, що не пускати сина Лілі та Джеймса Поттерів до Гогвортсу не можна. Дядько сказав, що не платитиме за те, щоб якийсь божевільний Дамблдор вчив Гаррі фокусів. Це розлютило Геґріда, він схопив свою парасольку й розкрутив її над головою. Тоді у Дадлі з'явився свинячий хвостик. Дядько Вернон аж заревів. Тягнучи тітку Петунію й Дадлі, він востаннє нажахано глипнув на Геґріда, вибіг до сусідньої кімнати і щосили гримнув дверима.

Геґрід попросив Гаррі нікому в Гогвортсі не казати про цю пригоду з хвостом. Велетень розповів, що теж вчився у Гогвортсі, його відрахували, але Дамблдор дозволив йому лишитися охоронцем дичини.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Алея Діаґон

Зранку до кімнати, де спали Гаррі і Геґрід прилетіла сова і принесла газету. Вона отримала за це нагороду – п'ять кнатів (маленьких мідяків). На нозі сова мала гаманець, куди складала гроші. Велетень сказав, що треба купити усе для школи. Хлопчик сказав, що дядько грошей не дасть. Але Геґрід сказав, що у "Грінґотсі" — банку для чарівників, є гроші, які для Гаррі лишили батьки. Банком керують ґобліни, тому це найбезпечніше місце в світі, окрім хіба Гогвортсу. У "Грінґотсі" Геґрід мав ще владнати деякі справи для Дамблдора.

Геґрід і Гаррі попливли від халупи човном, бо велетень уже знайшов хлопця і не мав права користуватися чарами. Та він все одно пришвидшив човен за допомогою парасольки, взявши з Гаррі обіцянку не згадувати про це у школі. Хлопець здивувався, коли довідався, що банк "Грінґотс" лежить на глибині сотень миль, глибше, ніж метро. А ще його здивувало, що існує Міністерство магії, яке приховувало від маглів те, що в країні й досі є відьми та чаклуни.

Хлопець і велетень прийшли на вокзал і вирушили до Лондона. Геґрід сів на два місця зразу. Гаррі узявся переглядати список усього необхідного до школи. Потрібно було мати три чорних робочих мантий, гостроверхий чорний капелюх, одну пару захисних рукавиць, одну зимову мантию, підручники "Стандартна книга заклинань", "Історія магії", "Магічна теорія" та багато інших. Також треба було мати чарівну паличку, казанок, один комплект скляних або кришталевих піал, телескоп, мідні терези. Учні могли також взяти з собою сову, або кота, або жабу. Першокласникам не дозволялося мати власну мітлу.

Гаррі ще ніколи не був у Лондоні. Вони зайшли у маленький і задрипаний шинок "Дірявий Казан". Гаррі мав таке дивне відчуття, мовби тільки вони з Геґрідом можуть його бачити. Геґріда, здається, там знали всі, а коли зрозуміли, що хлопчик – Гаррі Поттер, то усі кинулися вітати Гаррі та тиснути йому руку. Між усіма був професор Квірел – дуже нервовий і блідий молодик, у якого сіпалося одне око. У Гогвортсі він мав бути одним із учителів Гаррі. Професор сказав, що йому дуже приємно зустріти Гаррі, що він навчатиме хлопця мистецтву захисту від темних сил. Згодом Геґрід пояснив, що Квірел сіпається тому, що раз зустрівся у Чорному лісі з вампірами, а тоді мав прикру

пригоду з якоюсь відьмою.

Велетень і Гаррі вийшли з шинку. Геґрід став рахувати цеглини в мурі над сміттевим бачком. В одну він вдарив кінчиком парасольки. З'явився прохід на алею Діаґон. Гаррі не міг надивитися на все довкола: крамнички, виставлені біля них товари, покупців. З крамнички, де продавали сичів, сов, сипух, долинали низьке приглушене ухкання. Кілька хлопчаків десь такого віку, як Гаррі, вперлися носами у вітрину з мітлами. Далі були крамниці з мантиями, телескопами, чудернацькими інструментами, книжками, пляшечками з зіллям, місячними глобусами.

Геґрід підійшов до банку. Там працювали ґобліни, трохи нижчі від Гаррі. Вони мали кмітливі обличчя, гострі борідки і довжелезні пальці та ступні. Геґрід мав маленького золотого ключика від сейфа Гаррі Поттера. Геґрід, Гаррі і ґоблін візочком поїхали до сейфів. Вони мчали лабіринтом звивистих переходів. Візок ринув глибше і глибше під землю. У сейфі Гаррі лежали гори золотих монет, височіли цілі срібні колони, були купи маленьких мідних кнатів. Друзі набрали грошей у торбину. Золоті монети називалися ґалеонами, в одному – сімнадцять срібних серпиків, а в серпику – двадцять дев'ять кнатів. Потім друзі відправилися до сейфу Дамблдора, який був ще глибше. Там на долівці було щось абияк загорнуте в бурий папір. Геґрід запхав пакунок кудись глибоко в плащ. Гаррі кортіло дізнатися, що то, але він знав, що краще не питати.

Геґрід хотів випити чарчину у шинку, тому Гаррі сам завітав до крамнички мадам Малкін, де продавалися мантиї. Там уже був один хлопець, який приміряв мантию. Хлопець мав бліде загострене лице. Він сказав, що тато купує йому книжки, а мама десь шукає чарівні палички. Говорив він повільно й занудно. Гаррі чомусь відразу пригадав собі Дадлі. Юлідий хлопець казав, що буде вчитися у Гогвортсі, що хоче жити у гуртожитку Слизерин, бо Гафелпаф поганий, що хоче грати у квідич і навіть постарається пронести у школу мітлу, хоч першокласникам це заборонено. Хлопець сказав, що Геґрід просто слуга у школі, який часто напивається, а коли береться до маґії, то завжди підпалює своє ліжко. З кожною миттю Гаррі все менше подобався той хлопець.

Повернувся Геґрід, прикупивши морозива. Друзі купили ще пергаменту та гусячих пер. Гаррі поцікавився, що таке квідич. Велетень пояснив, що це такий спорт чарівників, ніби футбол у світі маґлів. Квідичем захоплюються всі, в нього грають у повітрі на мітлах, а м'ячів є аж чотири. А Слизерин і Гафелпаф це шкільні гуртожитки, яких усього є 4. Слизерин вважається найкращим, але всі злі чаклуни саме там.

Друзі купили для Гаррі ще шкільні підручники, гарний комплект терезів і розкладний мідний телескоп. Далі вони відвідали аптеку, купивши компоненти зілля. А тоді Геґрід купив Гаррі справжню гарну полярну сову.

Гаррі прагнув найдужче ще чарівну паличку. У крамничці з паличками продавав старий чоловік – містер Олівандер, який звідкись знав, що перед ним Гаррі Поттер. Він знав маму і тата Гаррі, навіть пам'ятав, які чарівні палички вони купували. Стрічка виміряла руку Гаррі, а тоді містер Олівандер почав підбирати паличку. Для Гаррі підійшла паличка з остролиста і феніксової пір'ни. Від цієї палички Гаррі відчув у

пальцях тепло. Він підняв паличку над головою, махнув нею, і з її кінця зірвався струмінь червоних і золотистих іскор. Олівандер дуже здивувався, бо саме "сестра" цієї палички, що належала Волдеморту, зробила шрам на чолі Гаррі...

Це був найкращий день народження в житті Гаррі. Гегрід посадив Гаррі на поїзд, що мав відвезти його назад до родини Дурслі, а тоді дав йому конверт з квитком до Гогвортсу. Першого вересня хлопець мав прибути на вокзал Кінгс-Крос.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Поїздка з платформи номер дев'ять і три чверті

Тепер Дадлі так боявся Гаррі, що не лишався з ним в одній кімнаті, а тітка Петунія й дядько Вернон уже не зачиняли Гаррі в комірчині, не силували нічого робити й навіть не говорили до нього. Єдиним товариством Гаррі була сова, яку він назвав Гедвігою. Шкільні підручники виявилися дуже цікавими. Гаррі читав їх, а сова літала на полювання. Останнього серпневого дня Гаррі сказав дядькові, що його треба підвезти на вокзал Кінгс-Крос, а поїзд має рушити з платформи номер дев'ять і три чверті об одинадцятій годині. Дядько сказав, що такої платформи не існує, але підвезе хлопця, бо повезе у Лондон Дадлі, щоб там вирізали йому хвоста.

Наступного дня Гаррі прибув на Кінгс-Крос. Дядько Вернон підвіз валізу Гаррі аж до колій. Але платформи були лише дев'ята і десята. Дядько пішов, лишивши Гаррі самого. Гаррі побачив, як Дурслі від'їхали в машині. Всі вони вмирали зі сміху. Гаррі зупинив якогось контролера, та він нічого не чув про Гогвортс і сказав, що такого поїзда, який відходить об одинадцятій, немає.

Залишалося ще десять хвилин до одинадцятої. На щастя, Гаррі почув розмову якоїсь жіночки з чотирма вогненно рудими хлопцями. Кожен хлопець штовхав перед собою десь таку саму валізу, як у Гаррі, і крім того, вони мали сову. Гаррі попхав свій візочок за ними. Вони зупинилися, і він став коло них досить близько, аби чути, про що вони говорять. Маленька дівчинка Джіні хотіла їхати з братами. Близнюки Фред і Джордж зникли між 9 і 10 платформами. Зник і третій брат. Гаррі звернувся до жінки. Вона сказала, що її син Рон теж вперше вирушає у Гогвортс. Жінка показала на останнього, найменшого сина. Він був високий, худий і довгов'язий, мав ластовиння, великі руки й ноги та довгий ніс.

Виявилось, що треба просто йти або бігти до турнікета між дев'ятою й десятою платформами. Гаррі побіг і заплющив очі, чекаючи зіткнення. Але нічого не сталося. Гаррі розплющив очі. Біля платформи, заповненої людьми, стояв яскраво-червоний паротяг. Угорі на ньому був напис: "Гогвортський експрес, 11-та година". Гаррі побачив ковану залізну арку з написом "Платформа номер дев'ять і три чверті".

Перші кілька вагонів уже були забиті учнями, дехто з них перекинувся з вікон і розмовляв зі своїми родинками, а дехто сварився за кращі місця. Гаррі зі своїм візочком рушив уздовж платформи, шукаючи вільного місця. У хвості потяга Гаррі знайшов

незайняте купе. Спочатку він заніс туди Гедвігу, а тоді став штурхати і пхати до дверей вагона валізу. Один з рудих близнюків, з якими Гаррі зустрівся коло турнікета, спитав, чи допомогти. З допомогою близнюків Гарріну валізу нарешті запхали до купе. Близнюки Візлі були просто вражені, коли побачили шрам Гаррі. Їх покликала мама, усе руде сімейство прощалося. Найстаршого хлопця звали Персі, у нього на грудях був блискучий срібний значок із літерою "С" (він був старостою). А близнюкам мати наказала пригланути за Роном.

Поїзд рушив, і навпроти Гаррі сів Рон Візлі. Він був вражений, побачивши шрам Гаррі. Рон розповів, що у його родині усі чарівники, а він вже шостий з родини, хто йде до Гогвортсу: Білл та Чарлі вже закінчили школу, Персі вже староста, Фред і Джордж великі бешкетники, але мають високі оцінки. Рон мусив обходитися чарівними речами, що лишились від братів, бо батьки були незаможними. Так йому дістався щур Skeберс, який майже не прокидався. Вони розмовляли, а поїзд лишав позаду Лондон. Згодом Гаррі накупив пиріжків, тістечок та іншої смакоти, і нові друзі частувалися. У шоколадних жабках були картки із зображеннями відомих чарівниць і чаклунів. Виявилось, що Рон назбирав майже п'ятсот. Гаррі дісталось зображення Албуса Дамблдора. На звороті розповідалось, що він теперішній директор Гогвортсу, чи не найбільший чарівник нашого часу, що уславився своєю перемогою 1945 року над чорним чаклуном Гріндельвальдом. Зображення директора зникало і з'являлося.

До купе увійшов заплаканий круглолидий хлопець на ім'я Невіл, який загубив свою жабку. Але Рон і Гаррі сказали, що не бачили її. Згодом цей хлопець знову прийшов, з ним була дівчинка, вже одягнута в нову гогвортську мантію. Вона мала командирський голос, густе каштанове волосся й трохи завеликі передні зуби. Її звали Герміона Грейнджер, і в її родині зовсім не було чарівників. Вона сказала, що читала про Гаррі у декількох книжках. Дівчинка мріяла потрапити до гуртожитку Грифіндору, бо сам Дамблдор жив у ньому. Рон боявся потрапити до Слизерину, бо там жив Волдеморт, тобто Відомо-Хто.

Рон розповів, що хтось хотів пограбувати сейф Гогвортсу у "Грінготсі", але дивно, що нічого не вкрали, можливо, за цим стоїть Відомо-Хто. Згодом Рон почав пояснювати Гаррі все про квідич: про чотири м'ячі й позиції семи гравців, розповідати про найцікавіші матчі, на яких він побував разом із братами, та про мітлу, яку хотів би придбати, якби мав гроші. Раптом у купе зайшло троє хлопців, між ними був блідий хлопчисько з салону мантій. Два інших хлопці були кремезні й вельми непривітні і стояли обабіч блілого хлопця, мов охоронці. Їх звали Креб і Гойл. Блілого звали Драко Мелфой. Всі три прийшли подивитися на Гаррі, бо весь поїзд говорив про нього. Драко насміявся з Рона, сказавши, що Візлі мають руде волосся, ластовиння й більше дітей, ніж можуть погодувати.

Драко звернувся до Гаррі, щоб той обирав собі кращих друзів. Він подав Гаррі руку, але той її не потиснув. Назрівала бійка, Гойл простяг руку за шоколадними жабками, але раптом гострі зуби пацюка Skeберса вп'ялися в його палець. Гойл, завиваючи, скинув пацюка, і всі три хлопці вибігли з купе.

Прибігла Герміона і сказала хлопцям одягнути мантиї, бо вони вже під'їжджають.

Поїзд зупинився, учні вийшли на темну, холодну платформу. Першокласників зустрічав Гегрід. Ковзаючись і спотикаючись, учні спускалися крутою і вузькою стежиною, яка привела на берег широкого чорного озера. На тому боці озера на верхівці високої гори здіймався великий замок з численними вежами й башточками. Маленькими човниками усі попливли до замку.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Сортувальний капелюх

За дверима замку учнів зустріла сувора на вигляд професорка Макґонеґел. Вестибюль був величезним, стіни освітлювали смолоскипи, стеля була дуже високою, а на горішні поверхи вели розкішні мармурові сходи. Учні рушили слідом за професоркою у невеличку кімнатку. Макґонеґел оголосила, що буде святковий бенкет, але спочатку усіх розподілять по гуртожитках, які називаються Ґрифіндор, Гафелпаф, Рейвенклов і Слизерин. Учні мають збирати очки для свого гуртожитку, а за кожне порушення правил очки зніматимуть. У кінці року найкращий гуртожиток здобуде кубок. Макґонеґел вийшла, а діти надзвичайно хвилювалися. І раптом вони побачили привидів. Білосніжні і ледь прозорі, вони линули кімнатою, розмовляючи між собою, і майже не звертали уваги на першокласників. Два привиди сперечалися, але їх прогнала професорка, яка повернулася. Дітей повели у Велику залу.

Гаррі ніколи навіть уявити собі не міг такого дивного й розкішного приміщення. Воно було затоплене сяйвом тисяч і тисяч свічок, які плавали в повітрі над довжелезними столами, де примостилися всі інші школярі. Столи були накриті блискучими золотими тарелями й келихами. На підвищенні в кінці зали стояв ще один довгий стіл, за яким сиділи викладачі. Професорка Макґонеґел підвела туди першокласників, які стали обличчям до решти школярів, а плечима – до вчителів.

Макґонеґел поставила на ослінчик гостроверхий капелюх чарівника. Він був полатаний, обшарпаний і страшенно брудний. Раптом капелюх заспівав, що він – Сортувальний Капелюх. Професорка викликала до ослінчика дітей, вони по черзі сідали, одягали капелюх, а він казав, у котрий гуртожиток потрапляє дитина. Потім дитина йшла до того столу, за яким сиділи учні з його гуртожитку.

Гаррі помітив, що капелюх інколи називав гуртожиток одразу, а часом задумувався. Герміона потрапила у Ґрифіндор. Невіл Лонґботом, який губив свою жабку теж потрапив до Ґрифіндора. Мелфой потрапив у Слизерин. Гаррі Поттер потрапив у Ґрифіндор. Староста Персі і близнюки Візлі раділи, що Гаррі буде з ними.

Гаррі розглянув Албуса Дамблдора. Його волосся сяяло на всю залу чи не яскравіше від привидів, що теж тут були. Помітив Гаррі й професора Квірела, того нервового молодика з "Дірявого Казана". У великому пурпуровому тюрбані він мав доволі химерний вигляд.

Рон теж потрапив у Ґрифіндор. Коли усі учні були розподілені між гуртожитками, Албус Дамблдор привітав усіх із початком нового навчального року в Гогвортсі! А тоді сказав: "Бовдур! Булька! Кулька! Круть! — Дякую!" — і на столах з'явилася їжа. Все

було дуже смачне.

Якийсь привид жалівся, що не їв уже 400 років. Рон сказав, що знає про цього привида з розповідей братів. Привида називають Майже-Безголовий Нік. Адже він міг відірвати свою голову, яка потім звисала з плечей. Хтось колись, мабуть, хотів відтяти йому голову, та не зробив це як слід. Майже-Безголовий Нік сказав, що Ґрифіндор (де він жив) уже дуже давно не вигравав першості. А Слизерин завойовує кубок шостий рік підряд, і його привид називається Кривавий Барон. Гаррі глянув на слизеринський стіл і побачив жахливого привида з безтямними очима, кощавим обличчям і заляпаним срібlistою кров'ю одягом.

За десертом Невіл розповів, що його виховувала бабця, а вона чарівниця. Його дядько Елджі хотів знайти у хлопцеві щось магічне, і одного разу випустив його з вікна. Невіл не розбився, а пострибав на голові. Дядько зрадів і купив йому жабку.

Гаррі глянув на Високий стіл. Геґрід одним духом перекинув свій келих. Професорка Макґонегел розмовляла з професором Дамблдором. Професор Квірел щось казав учителеві з масним чорним волоссям, гачкуватим носом і пожовклою шкірою. Все сталося зненацька. Учитель з гачкуватим носом подивився Гаррі просто у вічі. Раптом гострий пекучий біль пронизав шрам на чолі Гаррі. Гаррі збагнув, що цей учитель ставиться до нього вкрай неприязно. Це був професор Снейп.

Коли усі наїлися, Дамблдор сказав першокласникам, що до лісу виходити забороняється, що гравців у квідич набиратимуть протягом другого тижня навчання, і що цього року доступ до коридору на четвертому поверсі праворуч всім заборонено. Гаррі засміявся, але Персі сказав, що це правда про коридор.

Дамблдор наказав усім заспівати пісню. Гаррі помітив, що усмішки решти вчителів стали вельми штучні. Дамблдор легенько струснув своєю чарівною паличкою, і з краю палички вилетіла довжелезна золота стрічка, що знялася над столами і, звиваючись, мов змія, почала зображати собою слова. І школа загорлала гімн Гогвортсу.

Після пісні усі пішли спати. Першокласники-ґрифіндорці рушили слідом за Персі. Вони вийшли з Великої зали й пішли мармуровими сходами вгору. Персі довго вів учнів, які згодом побачили у повітрі цілу в'язку дрючків. Персі пояснив, що це Півз Полтерґейст. Цей ротатий чоловічок з лихими чорними очима підкорявся лише Кривавому Барону.

У самому кінці коридору висів портрет гладкої пані в рожевій шовковій сукні. Вона спитала пароль. "Капут Драконіс", — відповів Персі, й портрет подався одним боком уперед, відкривши круглий отвір у стіні. Всі діти пролізли крізь нього й опинилися у ґрифіндорській вітальні. Персі провів дівчат до їхньої спальні через одні двері, а хлопців через інші. Хлопці побачили п'ять високих ліжок. Біля ліжок стояли їхні валізи. Надто втомлені, щоб розмовляти, хлопці натягли піжами й попадали на ліжка.

Гаррі наснився дивний сон. Він мав на собі тюрбан професора Квірела, що переконував його негайно перейти до Слизерину, бо так йому судилося. Гаррі сказав тюрбанові, що не хоче бути в Слизерині, але тюрбан чомусь ставав дедалі важчим.

Гаррі намагався скинути його, а той боляче стиснув йому голову. Там був і Мелфой, що спершу насміхався з його марних зусиль, а тоді обернувся гачконосим учителем Снейпом, сміх якого став різким і холодним. Спалахнуло зелене сяйво, і Гаррі прокинувся.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Майстер чарівного зілля

Наступного дня усі учні дивилися на Гаррі і шепотілися. Хлопцєві через це було важко знайти свій клас. У Гогвортсі було сто сорок двоє різних сходів, двері, котрі не відчинялися, поки їх чемно не попросиш, і двері, котрі насправді були стінами. Було дуже важко запам'ятати, де що розташовано, бо все постійно пересувалося з місця на місце. Постаті на портретах відвідували одна одну, а герби на стінах могли ходити. До того ж, усюди були привиди. Майже-Безголовий Нік завжди з радістю показував дорогу новеньким ґрифіндорцям, але краще було б не зустрічатися з Півзом Полтерґейстом. Півз міг жбурнути на голову кошик зі сміттям, висмикнути з-під ніг килимок, закидати вас шматками крейди або підкрастися і схопити ззаду. Ще гіршим за Півза виявився сторож Аргус Філч. Гаррі й Рон першого ж ранку потрапили йому під гарячу руку. Філч побачив, як вони намагаються ввійти в двері, що, на їхню біду, вели до забороненого коридору на четвертому поверсі. Сторож погрожував замкнути їх у підвалі, але, на щастя, їх врятував професор Квірел, що саме проходив коридором. Філч мав кицьку, що звалася Місіс Норіс. Вона стежила за порядком у коридорах. Діти ненавиділи сторожа і мріяли дати копняка кішці.

Щосереді опівночі діти, дивлячись у свої телескопи, вивчали нічні небеса, запам'ятовували назви різних зірок і стежили за рухом планет. Тричі на тиждень під проводом похмурої присадкуватої відьми на ймення професорка Спраут ходили до замкових оранжерей вивчати гербологію. Мабуть, найнуднішою була історія магії, яку викладав привид – професор Бінс. Професор Флитвік, учитель замовлянь, був крихітним чарівником, що мусив ставати на цілу купу книжок, аби його можна було побачити понад учительським столом. Коли Гаррі вперше сидів у нього на уроці, цей учитель відкрив класний журнал і, дійшовши до прізвища Поттер, схвильовано пискнув і гепнувся додолу.

Професорка Макґонегел була сувора й вимоглива, вона вчила трансфігурацію. Вона обернула письмовий стіл на свиню й навпаки. Це перетворення дуже вразило всіх дітей, вони мріяли навчитися так робити. Але почали з перетворення сірника на голку. Наприкінці уроку лише Герміона Ґрейнджер спромоглася трішки змінити свій сірник.

Квірел вчив предмет "Захист від темних мистецтв", але його уроки виявилися якимись несерйозними. Його кабінет просмердівся часником, що, казали, мав відлякувати вампіра, з яким він здибався в Румунії, і тепер боявся, що той за ним ось-ось повернеться. Близнюки Візлі були впевнені, що й тюрбан набитий часником, щоб Квірел завжди і будь-де почувався в безпеці.

Снейп був вихователем гуртожитку Слизерин, а професорка Макґонегел була вихователькою гуртожитку Ґрифіндор.

Одного разу Гедвіґа принесла Гаррі лист від Геґріда, який запросив хлопця на чай. Гаррі був радий піти, особливо після уроку з "Зілля й настійки", де хлопець зрозумів, що професор Снейп ненавидить його. На першому уроці Снейп задавав Гаррі такі питання, на які ніхто не міг відповісти, хіба Герміона. Мелфой, Креб і Гойл сміялися з безпорадності Гаррі. Крім того, Снейп забрав одне очко в гуртожитку Гаррі через те, що Гаррі не знав відповідей. Потім усі варили зілля для лікування чиряків. Снейп, здавалося, був задоволений лиш Мелфоем. Раптом Невіл якимось чином розтопив казанок, зілля розтеклося по підлозі, а в Невіла по руках і ногах повискакували страхітливі червоні пухирі. Снейп зняв ще одне очко.

Рон і Гаррі пішли до Геґріда, що мешкав у маленькій дерев'яній хатинці на узліссі Забороненого лісу. Велетень мав великого чорного пса-вовкодава, що звався Іклань. Як і Геґрід, Іклань був аж ніяк не таким страшним, як на вигляд. Гаррі з Роном розповідали Геґрідові про свої перші уроки. Геґрід, як і Рон, порадив Гаррі не перейматися через Снейпа. Гаррі побачив на столі у велетня газету, де повідомлялося про напад на "Грінґотс". Виявилося, що це сталося 31 липня, саме на день народження Гаррі. Хлопець подумав, що це могло статися тоді, коли він був там з велетнем.

На питання Гаррі велетень навмисне ховав свої очі. Він щось буркнув і запропонував Гаррі печиво до чаю. Гаррі знову перечитав повідомлення. "Із сейфу, до якого здійснено пролом, усі цінності були забрані того самого дня, але раніше". Гаррі згадав, що Геґрід забрав із сейфу той неохайний пакуночок. Чи не його шукали злодії? Чи справді Геґрідові пощастило вчасно забрати той пакунок? Де він тепер? І чи знає Геґрід про Снейпа щось таке, чого не хоче розповісти Гаррі?

*Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Опівнічна дуель

Першокласники-грифіндорці вивчали спільно зі слизеринцями лише "Зілля й настійки", але Гаррі зрозумів, що ненавидить Мелфоя більше, ніж Дадлі. У четвер мали починатися уроки польотів і грифіндорці опинилися в одній групі зі слизеринцями. Мелфой багато говорив про польоти. Він нарікав на те, що першокласників ніколи не беруть до складу збірних гуртожитських команд із квідичу, й розповідав як тікав на мітлі від маглів на вертольотах. Невіла і Герміону польоти непокоїли, бо вони ще не літали.

Невіл мав з собою кульку Нагадайка, яку йому прислала совою бабуся. Коли Невіл забував щось зробити, кулька червоніла. Мелфой підійшов до Невіла і відібрав кульку. Рон і Гаррі мали нагоду помститися за насмішки, але нагодилася професорка Макґонегел і розіграла хлопців.

Відбувся перший урок польотів на мітлі. Гаррі чув, як Фред і Джордж Візлі говорили про шкільні мітли, нарікаючи, що декотрі трохи несправні. Вчителькою польотів була мадам Гуч. Гаррі дісталася стара мітла. Вчителька пояснила, як керувати

мітлою. Невіл був такий наляканий, що першим вилетів на мітлі, а потім невдало приземлився, зламавши зап'ясток. Вчителька повела його до лікарні, а решті наказала не літати.

Мелфой реготав з Невіла. Раптом у траві Мелфой знайшов Нагадайка. Гаррі хотів забрати, але Мелфой злетів на мітлі разом з кулею. Герміона хотіла спинити Гаррі, але він скочив на мітлу і зринув у повітря. Гаррі якимось чином знав, що робити, і гарно літав. Він нахилився вперед, міцно стиснув мітлу обома руками, й вона понеслася на Мелфоя, мов спис. Мелфой насилу ухилився. Він підкинув скляну кульку високо вгору, а сам помчав назад до землі. Куля почала падати, але Гаррі спіймав її. Та тут, на біду, прийшла професорка Макґонегел, вона насварила Гаррі, бо він біг скрутити собі голову. Гаррі змушений був піти з професоркою.

Вона покликала з уроку п'ятикласника Вуда і завела хлопців до класу, де не було нікого, крім Півза, що писав на дошці непристойні слова. Професорка прогнала Півза і сказала: "Поттере, це – Олівер Вуд. Вуд, я знайшла тобі ловця". Вуд зрадив. Професорка сказала, що Гаррі пішов у піке з висоти п'ятнадцять метрів і упіймав рукою кульку! Вуд саяв так, ніби раптом здійснилися всі його мрії. Він був капітаном ґрифіндорської команди. Професорка Макґонегел сказала, що попросить Дамблдора зробити виняток для Гаррі, адже першокласникам не можна було грати у квідич.

Ввечері Гаррі розповів Рону, що буде ловцем. Але це була поки що таємниця. Фред і Джордж Візлі уже знали про це, бо були відбивачами. Не встигли відійти Фред і Джордж, як прийшов Мелфой і Креб із Гойлом. Мелфой сказав, що сьогодні ввечері чекає Гаррі на дуелі. Рон сказав, що буде секундантом. Дуель мала відбутися опівночі у кімнаті трофеїв. Герміона Ґрейнджер почула розмову хлопців і потім попередила Гаррі і Рона, що від їхнього гуртожитку можуть відняти очки, якщо хтось дізнається про дуель.

Вночі Гаррі слухав, як засинають хлопці Дін та Шеймус (Невіл ще не повернувся з лікарні). Рон стежив за часом, і за пів години до дванадцятої вони вирушили. Хлопці накинули халати, дістали свої чарівні палички й пробралися вниз. Герміона вже чекала хлопців, намагаючись спинити. Дівчина пішла разом з ними. По дорозі діти зустріли Невіла, який забув пароль, щоб дістатись до ліжка. Невіл теж пішов з друзями.

Гаррі боявся натрапити на Філча або Місіс Норіс, але їм щастило. Піднявшись сходами на четвертий поверх, діти навшпиньки пройшли до кімнати з трофеями. Мелфоя й Креба-секунданта ще не було. Почувся голос Філча. Діти почали тікати. Вони тікали кімнатами школи, загубивши шлях назад. Рон сказав, що треба вертати до ґрифіндорської вежі. Герміона вважала, що Мелфой просто набрехав Гаррі про дуель, а сам підіслав сторожа. Дітей помітив привид Півз. Він заволав, і Філч уже біг до дітей. Та Герміона, за допомогою закляття, зуміла відчинити замкнені двері. Друзів не зловили, але вони опинилися не в кімнаті, а в забороненому коридорі на четвертому поверсі! І аж тепер вони зрозуміли, чому туди не дозволяли ходити. Просто перед собою вони побачили очі величезного собацюри, що заповнював увесь простір між підлогою і стелею. Пес мав три голови. Діти сахнулися й вискочили в двері. Вони так

бігли, що опинилися у своїй вітальні. Коли всі заспокоїлися, Герміона сказала, що собака сидів на величезному люкові, отже, щось охороняв. Здається, Гаррі зрозумів, де саме лежить маленький неохайний пакунок із сейфу сімсот тринадцять.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Гелловін

Мелфой не повірив своїм очам, побачивши наступного дня, що Гаррі й Рон ще й досі в Гогвортсі. Вони мали втомлений, але цілком безжурний вигляд. Гаррі розповів Ронові про пакунок, який, здається, перенесли з "Грінготсу" до Гогвортсу, й вони довго міркували над тим, що могло потребувати такої поважної охорони. Друзі прагнули якось помститися Мелфою, і така нагода трапилася наступного тижня, коли прибула пошта.

Сова принесла для Гаррі новеньку мітлу "Німбус-2000", але Гаррі не мав розпаковувати мітлу при усіх учнях. Гаррі і Рон швиденько вийшли з зали. Вони сподівалися, що встигнуть розпакувати мітлу ще до початку уроків, але у вестибюлі дорогу нагору їм заступили Креб і Гойл. Мелфой вихопив у Гаррі пакунок і обмацав його. Він зрозумів, що там мітла. Саме проходив професор Флитвік. Мелфой сказав йому, що Гаррі має мітлу, а це заборонено. Але професор уже все знав і був у захопленні від Гаррі.

Мітла була гладенька й лискуча, з держакон із червоного дерева, вона мала довгий хвіст з охайних, рівненьких прутиків, а вгорі було виписано золотом "Німбус-2000". Ввечері Гаррі пішов на тренування. Він ще ніколи не був на цьому стадіоні. На трибунах довкола поля було кілька сотень місць. Вони розміщалися так, щоб глядачі сиділи досить високо і все добре бачили. На кожному кінці поля стояли три позолочені стовпи з кільцями вгорі. Ці стовпи були п'ятнадцять метрів заввишки. Гаррі так кортіло літати, що він не став чекати Вуда.

Прийшов Олівер Вуд. Він розповів правила гри: у кожній команді – семеро гравців, троє з них – загоничі. Загоничі кидають квафел (яскраво-червоний м'яч завбільшки, як футбольний) один одному і намагаються закинути його в одне з кілець, щоб забити гол. За кожен забитий квафел команда дістає десять очок. У кожній команді є ще воротар. Вуд був саме воротарем. Воротар має літати довкола своїх кілець і заважати суперникам забити гол. Також Вуд приніс ще два бладжері (два однакові чорні м'ячі, трохи менші від червоного квафела). Гаррі помітив, що вони мовби хотіли вирватися з-під ременів, які притримували їх у коробці. Ці м'ячі дійсно самі літали. Бладжері мали на меті збити гравців з їхніх мітел. Ось чому в кожній команді є по два відбивачі. Їхнє завдання – захищати своїх гравців від бладжерів і відбивати їх у бік команди суперників. "Троє загоничів стараються забити гол квафелом; воротар захищає стовпи з кільцями; відбивачі захищають гравців своєї команди від бладжерів", — скоромовкою випалив Гаррі. Вуд сказав, що останній член команди – ловець. Вуд витяг з коробки четвертого, останнього, м'яча. Проти квафела і блаждера він був маленький, як великий горіх. Був золотавий і мав невеличкі срібні крильця. Це був золотий скич, найважливіший м'яч. Його дуже важко зловити, бо він дуже швидкий і ледве помітний.

І ловить його ловець. Гаррі повинен був постійно снувати між загоничами, відбивачами, бладжерями і квафелом, щоб упіймати його швидше, ніж ловець суперників, бо ловець, який зловив сніча, здобуває для команди сто п'ятдесят очок, і цього майже завжди вистачає для перемоги. Ось чому проти ловців так часто порушують правила. Матч закінчується тільки тоді, коли хтось упіймає сніча, тому гра може тягнутися скільки завгодно. Вуд тренував Гаррі спочатку за допомогою м'ячиків для гольфу. Гаррі не проґавив жодного м'яча, і Вуд був у захваті. Коли споночило, тренування припинили.

Минуло два місяці, відколи Гаррі у Гогвортсі. Він почувався в цьому замку як удома, уроки ставали щораз цікавіші, бо учні вже добре засвоїли основи всіх предметів.

Настав Гелловін. На уроці заклинань професор Флитвік оголосив, що діти вже готові змушувати літати різні предмети. Професор Флитвік розділив усіх учнів на пари. Партнером Гаррі став Шеймус Фініґан. Рон опинився в парі з Герміоною. Флитвік, забравшись, як завжди, на купу книжок, нагадав, щоб діти були уважні. Гаррі з Шеймусом махали-вимахували своїми паличками, але перо, яке хлопці мали підняти вгору, незрушно лежало на столі. Ронові теж не щастило. Зате Герміоні усе вдалося. Ронові це не подобалося, він трохи образив Герміону. Під кінець уроку Рон був у кепському настрої.

Гаррі й Рон почули, як дівчата говорили, що Герміона плакала в дівочій убиральні й хотіла, щоб її лишили саму. Ронові стало прикро.

Велика зала була святково прибраною. Діти їли, коли до зали в перехнябленому тюрбані увірвався переляканий на смерть професор Квірел. Він сказав Дамблдору, що у підвалах є троль. Старости, за наказом Дамблдора, повели учнів у свої кімнати. Раптом Гаррі згадав про Герміону, яка не знає про троля. Рон і Гаррі вислизнули, щоб попередити дівчинку. Раптом вони обачили, що за ними йде Снейп. Він пішов на четвертий поверх, хоч усі вчителі пішли боротися з тролем.

Друзі почули жахливий сморід, а тоді почули рохкання й човгання здоровезних ніг. Хлопці побачили велетенське, заввишки майже з чотири метри, незграбне тіло в темно-сірій шкурі. Вгорі була маленька лиса голова. Це був троль. Хлопцям вдалося замкнути за ним двері. Але там з тролем виявилася замкнена Герміона. Хлопці почули її крик і кинулися рятувати. Гаррі розігнався, підскочив і схопив троля ззаду за шию. А тоді запхав свою чарівну паличку тролеві просто в ніздрю. Нажахана Герміона сповзла на підлогу. Рон вихопив свою чарівну паличку і, не знаючи, що робитиме з нею, раптом викрикнув заклинання, яке спало йому на гадку: "Вінґардіум Левіоза!". Довбня вилетіла тролеві з рук і гепнулася просто на голову свого господаря. Троль впав долілиць. Гаррі витяг свою паличку зі шмарками троля.

За мить до кімнати влетіла професорка Макґонегел, слідом за нею біг Снейп, а позаду плентався Квірел. Професорка лютувала, але Герміона сказала, що хлопці рятували її, бо вона сама хотіла впоратися з тролем. Хлопці були здивовані, що всю вину дівчина взяла на себе. Професорка Макґонегел зняла п'ять очок з Ґрифіндору і вигнала Герміону. Але хлопцям сказала, що кожен здобув по п'ять очок для гуртожитку. З того моменту Герміона Ґрейнджер стала приятелькою Гаррі і Рона.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Квідич

Почався листопад, а з ним і великий холод. Гори довкола школи стали скидатися на брили сірої криги, а озеро виблискувало, як сталь. Землю щоранку вкривала паморозь. Починався сезон гри у квідич. Після кількох тижнів тренувань, Гаррі мав брати участь у своєму першому матчі: Грифіндор проти Слизерину. Якщо Грифіндор виграє, то підніметься на друге місце в чемпіонаті гуртожитків.

Герміона тепер товаришувала з Гаррі. Вона допомагала з домашніми завданнями, дала книжку "Квідич крізь віки", яка виявилася дуже цікавою. Герміона вже трохи спокійніше ставилася до порушень дисципліни, та й узагалі стала приємнішою. Напередодні першого Гарріного матчу з квідичу вони усі троє стояли на замерзлому подвір'ї. До них підійшов Снейп, який кульгав. Снейп побачив "Квідич крізь віки", сказав, що книги виносити не можна і зняв з гуртожитку 5 очок.

Ввечері Гаррі, Рон і Герміона сиділи разом біля вікна. Герміона перевіряла домашні завдання Гаррі й Рона з заклинань. Гаррі хотів забрати "Квідич крізь віки", тому пішов до вчительської і постукав у двері. Відповіді не було. Гаррі відчинив двері і побачив, як Філч перев'язує ногу Снейпа. Вчитель жалівся на собаку з трьома головами. Гаррі розповів усе друзям. Він сказав, що Снейп, напевно, хотів забрати те, що стереже пес. І, може, це він пустив троля, щоб відвернути загальну увагу.

На ранок усі чекали цікавого матчу з квідичу. Гаррі почувався жахливо через вчорашню пригоду. Починався матч. Рон і Герміона сіли у верхньому ряду поруч із Невілом, Шеймусом і Діном. Вони підготували плакат для Гаррі.

У роздягальнях Гаррі та його команда вдягали яскраво-червону форму (гравці Слизерину були вбрані в зелене). Гаррі вийшов із роздягальні слідом за Фредом та Джорджем і, стримуючи тремтіння в колінах, під рев трибун попрямував на поле. Суддею була мадам Гуч. Капітаном Слизерину був шестикласник Маркус Флінт. Гаррі побачив плакат і зрадів.

П'ятнадцять мітел шугонули високо-високо вгору. Почалася гра. Матч – під пильним наглядом професорки МакГонегел – коментував Лі Джордан, товариш близнюків Візлі. Грифіндор відкрив рахунок. Геґрід теж прийшов на гру і всівся біля Герміони і Рона.

Гаррі кружляв високо над полем, стежачи за грою і намагаючись не проґавити мить, коли з'явиться снич. Це було частиною плану гри, який вони виробили з Вудом. Гаррі помітив снicha і збуджено пірнув униз услід за золотою смужкою. Слизеринський ловець Теренс Гіз також його побачив. Плече в плече вони помчали за сничем, а загоничі немов забули, що мали робити, й зависли в повітрі, стежачи за ними. Маркус Флінт зненацька налетів на Гаррі збоку, штурхнувши його мітлу так сильно, що Гаррі ледве втримався на ній. Мадам Гуч сердито зробила Флінтові зауваження й призначила штрафний удар на користь Грифіндору. Але під час цього хаосу золотий снич зник з очей. Пенальті для Грифіндору виконала Спінет, але промазала. Коли Гаррі ухилився від наступного бладжера, відчув, що його мітла хотіла скинути його. А згодом цілковито

втратив контроль над мітлою.

Зненацька всі трибуни звернули увагу на Гаррі. Його мітла почала швидко крутитися, а він насилу тримався, щоб не впасти. І раптом Гаррі зірвався з неї. Тепер він завис у повітрі, тримаючись за мітлу однією рукою. Геґрід сказав, що тут справа могутньої чорної магії. Герміона побачила, що Снейп уп'явся очима в Гаррі й невпинно щось бурмотів. Дівчинка пропихалася до трибуни, де стояв Снейп, і ось уже підбігала до нього верхнім рядом. Дівчинка ненароком зіштовхнула професора Квірела, але побігла далі. Герміона, підбігши до Снейпа, присіла навпочіпки, витягла чарівну паличку й прошепотіла кілька ретельно дібраних слів. Снейпова мантия загорілася.

Снейп навіть не здогадався, що сталося. Високо в небі Гаррі раптом знову зумів осідлати свою мітлу. Він швидко мчав до землі, і тут усі побачили, як він схопився рукою за рота, ніби його от-от мало знудити. Гаррі приземлився навкарачки, кашлянув – і щось золоте впало йому на долоню. Це був сніч. Ґрифіндор переміг з рахунком 170 : 60.

Гаррі, Рон і Герміона розповіли усе про Снейпа Геґрідові. Велетень розповів, що триголового пса звати Флаві, і він належить йому. Геґрід позичив собаку Дамблдоріві для охорони дечого, про що дітям знати не треба, бо це справа Дамблдора і Ніколаса Фламеля! А щодо Снейпа, то велетень не вірив, що вчитель може бажати чогось поганого для Гаррі.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ

Дзеркало Яцрес

Наближалось Різдво. Одного грудневого ранку випав сніг. Ніхто вже не міг дочекатися канікул. Драко Мелфой підсміхався з Гаррі, бо той на канікули залишався у школі. Після матчу з квідичу Мелфой став ще нестерпнішим. Гаррі не збирався їхати на Різдво на Прівіт-драйв. Рон з братами теж лишалися, бо містер і місіс Візлі мали їхати до Румунії провідати сина Чарлі. Геґрід ставив у школі ялинки.

Мелфой почав діставати й Рона. Рон кинувся на ворога, але з'явився Снейп і зняв з Ґрифіндору п'ять очок.

Друзі сказали Геґріду, що шукають, хто такий Ніколас Фламель. Відколи Геґрід проговорився про Фламеля, вони й справді шукали в книжках згадки про нього, бо як інакше можна було дізнатися, що саме хоче вкрасти Снейп? Вони шукали вже два тижні, але ще нічого не знайшли.

Коли почалися канікули, Рон і Гаррі мали досить вільного часу на роздуми про Фламеля. Рон навчав Гаррі грати в чарівні шахи, які були живими. Герміона завжди програвала Ронові.

На Різдво Гаррі, на своє здивування, отримав подарунки. Від Геґріда він отримав дерев'яну дудку. Дядько Вернон і тітка Петунія прислали п'ятдесят пенсів. Був ще один подарунок — пухнастий яскраво-зелений светр і велика коробка домашнього печива. Їх

прислала мама Рона, бо син розповів їй, що в Гаррі нікого нема. У наступному дарунку були шоколадні жабки від Герміони. А ще був плащ-невидимка. З ним була записка: "Твій тато лишив його мені перед смертю. Настав час повернути його тобі. Користуйся ним з розумом. Бажаю тобі чудового-пречудового Різдва". Не було жодного підпису. Рон був зачарований плащем. Усі брати Візлі і Гаррі були в однакових светрах.

Згодом відбувся розкішний різдвяний обід. Дамблдор за Високим столом натягнув замість гостроверхого чарівницького капелюха дитячий чепчик у квіточку і весело реготав, слухаючи жарти професора Флитвіка. Гегрід раз у раз підливав собі вина, а тоді взяв і поцілував у щічку професорку Макґонегел. Вона, на превеликий подив Гаррі, захихотіла й зашарілася, а її капелюшок збився набік.

По обіді Гаррі й брати Візлі досхочу побавилися надворі, жбурляючи один в одного сніжками. Для Гаррі це було найкраще в житті Різдва. Проте він думав, хто прислав плаща-невидимку. Рон заснув, а Гаррі тримав у руках плащ, що мовби перетікав в його долонях, і думав. Він міг куди завгодно піти в ньому, і Філч нічого б не довідався. Гаррі накинув плащ і вирішив іти у бібліотеку і пошукати у тих книгах, що їх заборонено видавати учням, щось про Фламеля.

У бібліотеці Гаррі натрапив на книжку, яка почала кричати, коли її розгорнули. Гаррі втік від охоронця, що прибіг на крик. До Філча приєднався і Снейп. Гаррі заховався у якомусь класі. Там стояло велике дзеркало в пишно оздобленій золотій рамі й на двох пазуристих ніжках. Угорі був вирізьблений напис: "ЯЦРЕС ОГОВТ ЯННАЖАБ А УЖАКОП ІБОТ ЯЧЧИЛБО ЕН Я". Гаррі побачив у дзеркалі не тільки себе, а й цілу юрбу людей, які стояли в нього за плечима. Жінка, котра стояла зразу за його відображенням, усміхалася й махала йому рукою. Вона мала темно-руде волосся, а її очі були схожі на очі Гаррі. Жінка плакала і усміхалась водночас. Високий, худий, чорнявий чоловік, який стояв біля неї, пригорнув її до себе. Він був в окулярах, а його волосся геть скуйовдилось і стирчало на потилиці так само, як і в Гаррі. Хлопець зрозумів, що це його батьки. Гаррі вперше в житті дивився на свою родину. Поттери всміхалися й махали йому руками, а Гаррі не міг надивитися на них.

Наступного разу Гаррі узяв з собою Рона. Рон побачив себе у дзеркалі старшим, найкращим учнем школи, з кубком гуртожитків і кубком з квідичу. Наступного ранку Рон просив Гаррі не йти до дзеркала, бо його можуть впіймати. Та Гаррі думав лише про одне: як знову опинитися перед дзеркалом, і Рон не зумів би його зупинити.

Втретє він побачив батьків, а якийсь дідусь йому посміхнувся. Гаррі присів на підлогу перед дзеркалом. Ніщо не могло утримати його від того, щоб просидіти тут з родиною цілу ніч. Та за спиною Гаррі з'явився Албус Дамблдор. Він пояснив хлопцеві, що дзеркало серця показує найглибше, найсокровенніше бажання серця. Тому Роналд Візлі, що завжди був у затінку своїх братів, бачить себе найкращим з них усіх. Дамблдор сказав, що біля цього дзеркала дехто навіть божеволів. Тому його сховують в іншому місці, і Гаррі не варто його шукати. Гаррі запитав, що бачить у дзеркалі Дамблдор. Він сказав, що бачить себе з парою товстих вовняних шкарпеток у руці, адже усі думають, що йому треба дарувати самі книжки. Гаррі збагнув, що Дамблдор,

мабуть, був не зовсім щирим.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Ніколас Фламелъ

Дамблдор переконав Гаррі не шукати більше дзеркала Яцрес, і решту різдвяних канікул плащ-невидимка пролежав на дні валізи. Гаррі часто снилося, як його батьки щезають після спалаху зеленого сяйва, а чийсь пронизливий голос заходиться реготом. Герміона після повернення з канікул була розчарована, що Гаррі так нічого й не довідався про Ніколаса Фламеля. Гаррі почав ходити на тренування з квідичу. Вуд працював з командою завзятіше, ніж будь-коли, бо якщо в наступному матчі вони переможуть Гафелпаф, то вперше за сім років випередять Слизерин у змаганні за кубок гуртожитків. Цього разу судити мав Снейп.

Рон і Герміона саме грали у шахи, коли Гаррі повідомив їм, що Снейп буде суддею. До друзів прийшов Невіл, якому Мелфой наклав закляття на ноги так, що ті зрослися. Герміона взялася за контрзакляття. Гаррі хотів втішити Невіла і дав йому шоколадну жабку. І тут Гаррі згадав, що на картці з зображенням Дамблдора було написано, що той мав спільні алхімічні досліди разом із Ніколасом Фламелем! Герміона знайшла книжку, у якій йшлося про те, що Ніколас Фламелъ – єдиний відомий виробник філософського каменя, який перетворює будь-який метал у чисте золото. З нього також видобувають еліксир життя, що дарує безсмертя тому, хто його вип'є. Єдиний такий камінь, що справді існує, належить Ніколасу Фламелю, визначному алхімікові й шанувальнику опери. Містер Фламелъ, якому було 665 років жив у Девоні разом зі своєю дружиною Перенель. Герміона думала, що той пес, напевне, охороняє філософський камінь Фламеля! Друзі погодилися з нею. Тепер було зрозуміло, що шукає Снейп.

З наближенням матчу Гаррі ставав дедалі нервовіший. Випередити Слизерин у чемпіонаті гуртожитків було чудовою ідеєю, останні сім років це не вдавалося нікому, але чи дасть їм цей шанс такий упереджений суддя? Гаррі чомусь усюди натрапляв на Снейпа. Часом йому навіть здавалося, ніби Снейп ходить слідом за ним, намагаючись упіймати. Снейп жакливо ставився до Гаррі на уроках.

Рон і Герміона принесли на гру чарівні палички. Вони хотіли таємно насилати закляття "ноги під замком" на Снейпа, тільки-но він почне шкодити Гаррі. Вуд у роздягальні сказав Гаррі, що треба за всяку ціну якомога швидше піймати сніч. На гру прийшов навіть Дамблдор, тому тепер Гаррі був у безпеці: Снейп ніколи не наважиться зробити йому якусь капость у присутності Дамблдора. Під час гри біля Рона, Герміони і Невіла сів Мелфой зі своїми друзями. Мелфой знущався з Невіла. Ронові нерви вже мало не рвалися від тривоги за Гаррі. Гаррі зненацька ефектно пірнув униз, а на трибунах почулися зойки й захоплені вигуки. Герміона почала свистіти. Мелфой почав глузував вже з Гаррі. Рон не витримав і повалив Мелфоя додолу. Невіл завагався, а тоді поліз через спинку сидіння на допомогу.

Гаррі мчав просто на Снейпа. Герміона вболівала і навіть не помітила ні Мелфоя з Роном, які качалися по землі, ні клубка з Невіла, Креба і Гойла. А в небі над полем

Снейп якраз розвернув свою мітлу, помітивши, як щось яскраво-червоне просвистіло повз його голову, — наступної миті Гаррі вже злітав угору, тріумфально піднявши руку зі снічем у кулаці.

Це мав бути рекорд. Гра скінчилася, не протривавши і п'яťох хвилин. Коли на поле вибігали грифіндорці, Гаррі помітив блідого й розлюченого Снейпа, що сідав неподалік, а тоді відчув на плечі чийось руку й побачив перед собою усміхнене обличчя Дамблдора.

Трохи згодом Гаррі вийшов з роздягальні, щоб занести свою мітлу до ангару. Він побачив, що з головних сходів замку стрімко збігла постать у каптурі. Явно не бажаючи, щоб хтось її бачив, постать заспішила до забороненого лісу. Помітивши це, Гаррі цілком забув про свою перемогу. Він розпізнав, що це Снейп крадькома пробирався до лісу, тоді як усі вечеряли. Гаррі знову сів верхи на "Німбус-2000" і знявся в повітря. У лісі Гаррі почув голоси. То були Квірел і Снейп.

Гаррі повернувся до школи і розповів про усе Рону і Герміоні. Друзі зрозуміли, що Снейп змушує Квірела допомогти йому вкрати філософський камінь. А Квірел, напевне, насилав якісь чари для захисту від темних мистецтв, і тепер Снейп хоче розбити ці чари.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Норберт, норвезький хребтоспин

Квірел упродовж наступних кількох тижнів усе більше бліднув і марнів, але остаточно, здається, ще не піддався. Снейп, як завжди, постійно був у кепському настрої, і це явно свідчило, що камінь і далі в безпеці. Гаррі, проходячи повз Квірела, щоразу підбадьорливо йому всміхався, а Рон почав дорікати тим учням, які глузували з Квірелового загикування.

Натомість Герміона думала про екзамени, що мали бути за десять тижнів. Учителі теж почали давати більше домашніх завдань, тому великодні канікули пройшли зовсім не так весело, як різдвяні. Стогнучи й позіхаючи, Гаррі й Рон більшу частину свого вільного часу просиджували з Герміоною в бібліотеці, намагаючись упоратися з усіма додатковими завданнями.

Був гарний сонячний день, друзі сиділи у бібліотеці. Сюди чомусь прийшов Геґрід, ховаючи щось за спиною. Діти сказали, що уже знають про філософський камінь. Геґрід попросив дітей нічого нікому не казати і зайти до нього пізніше. Велетень читав у бібліотеці книжки про драконів.

Рон, Герміона і Гаррі пішли у гості до Геґріда. Діти спитали, чи є ще щось, окрім пса Флафі, який стереже Філософський камінь. Велетень сказав, що для охорони каменя виголосили заклання професорка Спраут, професор Флитвік, професорка Макґонегел, професор Квірел, Дамблдор і навіть Снейп. А про те, як пройти повз пса знав тільки велетень і Дамблдор.

Дітям було дивно, що у хаті Геґріда жарко, але, виявилось, велетень вигрівав на печі чорне яйце, яке він виграв у карти з якимось чужинцем. З яйця мав вилупитися дракон – норвезький хребтоспин. Діти знали, що розведення драконів заборонене, тому

переживали за велетня.

Минув час, і одного разу сова Гедвіґа принесла Гаррі записку від Геґріда. Там йшлося про те, що дракон вилуплюється. Друзі говорили про дракона і щось з розмови підслухав Мелфой.

Діти побігли до велетня і побачили, як з яйця виліз маленький дракончик. Він був не дуже гарний і, на думку Гаррі, скидався на зіжмакану чорну парасольку. Геґрід раптом побачив, що через вікно зазирає Мелфой.

Протягом тижня Мелфой загадково усміхався до Гаррі, Рона і Герміони. Геґрід занедбав свої обов'язки ключника, бо через того дракона не мав коли навіть угору глянути. Друзі вирішили відправити дракона до Румунії до Ронового брата Чарлі, що досліджував драконів.

Повільно минув ще один тиждень. У середу ввечері Герміона й Гаррі ще довго сиділи разом у вітальні після того, як усі пішли спати. Опівночі прийшов Рон у плащі-невидимці, бо ходив допомагати годувати дракона. Рука у хлопця була обмотана закривавленою хустинкою, бо дракон укусив Рона. Сова принесла Гаррі відповідь від Чарлі, який погодився прийняти дракона. Але щоб туди відправити дракона, треба його завести на найвищу вежу в суботу опівночі. Його звідти би забрали одні люди. Друзі вирішили скористатися плащем-невидимкою і сховати під ним дракона. За всяку ціну треба було позбутися Норберта.

Проте виникла перешкода. Наступного ранку покусана Ронова рука розпухла так, що стала вдвічі товщою, ніж звичайно. Рона поклали в лікарню. Хлопець розповів друзям, що Мелфой знає про дракона. Гаррі і Герміона пішли до велетня. Іклань мав перев'язаний хвіст, а Геґрід сказав, що дракон кусається і вередливий.

У темну ніч Гаррі і Герміона прибули по дракона. Геґрід уже спакував Норберта у великий ящик з отворами. Геґрід прощався з драконом зі сльозами. Гаррі з Герміоною накрили ящик плащем-невидимкою, а тоді й самі сховалися під ним. По дорозі на вежу друзі побачили, як професорка Макґонегел спіймала за вухо Мелфоя, який блукав школою. Це було заборонено, тому професорка зняла 20 очок зі Слизерину. Мелфой сказав, що тут десь є Гаррі з драконом, але професорка не повірила.

На вежі дракона забрали четверо друзів Чарлі, що прилетіли на мітлах. Гаррі з Герміоною так зраділи, що забули на вежі плаща-невидимку. Тому їх зловив охоронець Філч.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Заборонений ліс

Філч завів їх до кабінету професорки Макґонегел. Гаррі навіть не уявляв, як вибратися з халепи. Прийшла професорка Макґонегел, привівши з собою Невіла. Він вигукнув, що намагався знайти їх і попередити, бо почув, як Мелфой казав, що він їх упіймає!

Професорка Макґонегел думала, що друзі набрехали Мелфоя про дракона, щоб витягти його з ліжка і щоб він наткнувся на когось із учителів. Професорка лютувала і сказала, що знімає 50 очок з кожного. Гаррі відчув, яку нього завмерло серце. Як їм тепер це все виправити?!

Гаррі не спав цілу ніч. Чув, як Невіл безперервно схлипував у подушку. Гаррі нічого не міг придумати, щоб заспокоїти його. Що буде, коли решта ґрифіндорців довідаються про їхні подвиги? А ґрифіндорці, проходячи наступного дня повз величезний пісковий годинник, який показував очки гуртожитків, спочатку подумали, що сталася прикра помилка. А тоді поповзли чутки: у всьому винен Гаррі Поттер та ще двоє дурних першокласників. З одного з найпопулярніших і найулюбленіших учнів школи Гаррі в одну мить перетворився на найненависнішого. Слизеринці раділи.

Гаррі запрягся, що відтепер ніколи не буде втручатися не в свої справи. Гравці команди не розмовляли з Гаррі під час тренувань, а якщо й говорили про нього, то називали просто ловцем. Гаррі з Роном і Герміоною трималися одне одного й вчилися допізна.

Але десь за тиждень до початку іспитів Гаррі почув, як Квірела шантажував Снейп. Квірел йому піддався. Гаррі розповів про почуте Герміоні і Рону. Рон налякався, що Снейп уже знає, як зняти Квірелове закляття від темних сил. І, можливо, знає як пройти повз пса. Герміона сказала, що треба йти до Дамблдора. Гаррі сказав, що у них нема доказів: Квірел надто заляканий, він не підтвердить їхні слова, а Снейп скаже, що не знає, як тут опинився троль. Дамблдор міг подумати, що друзі просто хочуть, щоб Снейпа вигнали зі школи.

Наступного ранку Гаррі, Герміона й Невіл отримали записки від Макґонегел про те, що об одинадцятій годині вечора відбудеться покарання. Об одинадцятій годині вечора, попрощавшись з Роном у вітальні, Гаррі, Герміона і Невіл пішли до вестибюлю. Там уже був Філч, а також Мелфой. Покаранням виявився похід до лісу разом з Геґрідом та Ікланем. Велетень тримав великий арбалет, а з його плеча звисав сагайдак зі стрілами.

Геґрід підвів їх до самого узлісся і показав кров єдинорога, якого хтось поранив. Треба було спробувати знайти цього раненого бідолаху. Велетень поділив усіх на дві групи: він, Гаррі й Герміона пішли однією стежкою, а Драко, Невіл та Іклань – іншою. Якщо хтось знайде єдинорога, то мав стрілити зеленими іскрами, якщо потрапить у біду – червоними.

Геґрід був вельми стурбований, бо досі єдинорогів ніхто не ранив. Згодом велетень, Гаррі і Герміона побачили чоловіка-коня. Гаррі й Герміона аж роти пороззявляли. Кентавра звали Ронан. Велетень розпитав кентавра, чи не бачив він пораненого єдинорога чи чогось дивного. З'явився ще один кентавр – Бейн. Кентаври не могли відповісти на запитання велетня. Вони лише сказали, що Марс нині яскравий.

Велетень, Гаррі і Герміона продиралися крізь густі, чорні дерева. Гаррі нервово озирався, бо мав неприємне відчуття, ніби хтось за ними стежить. Стежина завертала вбік, і тут Герміона схопила Геґріда за руку і показала на червоні іскри. Згодом

виявилося, що це просто Невіл перелякався й вистрелив іскрами. Тепер усі помінялися: Гаррі йшов з Ікланем і Мелфоем, а Геґрід – з Герміоною і Невілом.

Гаррі разом з Мелфоем та Ікланем йшли десь півгодини, все далі заглиблюючись у ліс, аж поки стежина стала майже непрохідною. Гаррі здалося, ніби крові тут побільшало. На землі виблискувало щось яскраво-біле. То був таки єдиноріг, але, на жаль, уже мертвий. Гаррі побачив постать у довгому плащі з каптуром, що повзла по землі, неначе звір, який підкрадається до жертви. Гаррі, Мелфой та Іклань заціпеніли. Постать у каптурі підповзла до єдинорога, схилилася над раною в його боці й почала пити його кров.

Мелфой жахливо заверещав і чкурнув геть, за ним – Іклань... Постать у каптурі підвела голову й глянула просто на Гаррі – з її рота крапала єдинорогова кров. Скочила на ноги й швидко рушила до Гаррі, який від страху не міг і поворухнутися. І тут його голову пронизав неймовірний біль. Такого болю Гаррі ще ніколи не відчував – немов його шрам на чолі спалахнув вогнем. Напівзасліплений, Гаррі почав відступати назад. Він почув за спиною тупіт копит, і щось перескочило через нього, напавши на ту постать.

Гарріна голова розривалася з болю, й він упав навколішки. Минула хвилина чи дві, поки біль ущух. Коли Гаррі зміг нарешті бачити, постать уже зникла. Над ним стояв кентавр, але не Ронан і не Бейн — цей був молодший, мав біляве волосся й золотисте тіло. Кентавр допоміг Гаррі підвестися. Кентавр Фіренце впізнав Гаррі Поттера за шрамом. Він посадив Гаррі на себе. З'явилися захекані Ронан і Бейн з лискучими від поту боками. Вони присоромили Фіренце за те, що посадив на себе людину, бо він не кінь. Але той сказав, що на ньому сидить Поттерів син і чим швидше хлопчик вийде з цього лісу, тим краще. Бейн був злий і сказав, що кентаври не повинні втручатися в те, що було передбачене. Раптом Фіренце розгнівано став на диби, аж Гаррі мусив ухопитися йому за плечі, щоб не впасти. Він показав на єдинорога і сказав, що готовий стати проти того, що зачаїлося в цьому лісі, а, якщо треба, то й разом з людьми! І Фіренце разом з Гаррі, що вчепився за нього, шугнув поміж дерева, покинувши Ронана й Бейна. Гаррі не міг зрозуміти, що сталося.

Фіренце не відповідав на питання Гаррі. Він лише розповів, що на вбивство єдинорога спроможний тільки той, кому нема чого втрачати, і хто хоче здобути все. Кров єдинорога рятує життя, навіть якщо ти за міліметр від смерті, але за це треба сплатити жахливу ціну. Хто вб'є таку чисту й беззахисну істоту заради власного спасіння, той матиме прокляте життя з тієї миті, як його губи торкнуться крові єдинорога! "Якщо ти довіку будеш проклятий, то, мабуть, уже краще смерть? Чи не так?" — сказав Гаррі. "Так, — погодився Фіренце, — хіба що тобі треба дожити до тієї миті, коли ти вип'єш іншого напою – того, що відновить усю твою силу й могутність і після якого ти вже ніколи не помреш". Поттер зрозумів, що йдеться про еліксир життя, про філософський камінь. Гаррі не встиг запитати, чи йдеться зараз про Волдеморта, бо прибігли Герміона і Геґрід. Фіренце попрощався і помчав углиб лісу, лишивши позаду тремтячого Гаррі.

У школі Гаррі розповів про усе Рону і Герміоні. Дівчина переконувала Гаррі, що поки у школі Дамблдор, Волдеморт не зачепить хлопця. Коли вони закінчили розмову, починало вже світати. Проте нічні сюрпризи ще не скінчилися. Відгорнувши ковдру, Гаррі побачив під нею акуратно складений плащ-невидимку. До нього була пришпилена записка: "Про всяк випадок".

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Крізь люк

Учні складали письмові іспити. Екзаменували учнів теоретично і практично. Гаррі мучив пронизливий біль у чолі від часу їхньої подорожі до лісу. Він часто погано спав. Йому снилася постать у каптурі, з рота якої скапувала кров.

Рон і Герміона не переймалися філософським каменем так, як Гаррі. Останнім екзаменом була історія магії. Після того був вільний тиждень, а тоді мали оголосити результати іспитів.

Після усіх екзаменів друзі попрямували до озера, де полягали під деревом. Гаррі розтирав собі чоло. Шрам болів, Гаррі здавалося, що це попередження, і наближається якась небезпека. Друзі заспокоювали його. Раптом Гаррі побачив сову, що летіла в яскраво-синьому небі в напрямку школи, затиснувши в дзьобі записку.

Раптом Гаррі зірвався на ноги і побіг до Геґріда. Герміона і Рон побігли з ним. Гаррі сказав, що дуже підозріло велетень здобув яйце, адже дракони заборонені. Геґрід признався дітям, що чужинець у каптурі, у якого він виграв у карти яйце, підпоїв його, і велетень розповів йому, як пройти повз Флаві – достатньо вміти його заспокоїти, заграти йому якусь музичку, і він відразу засинає...

Гаррі, Рон і Герміона здогадалися, що чужинцем у каптурі міг бути Снейп чи навіть Волдеморт, адже він не показав велетневі обличчя. Друзям треба було знайти Волдеморта. у школі дітей побачила професорка Макґонегел. Вона сказала, що професор Дамблдор пішов звідси хвилин десять тому, бо отримав термінову сову з Міністерства магії і негайно полетів до Лондона. Гаррі хотів розповісти професорці все, він почав про філософський камінь, але професорка переконувала, що він надійно захований. Вона відпровадила дітей надвір. Їм зустрівся ще Снейп, який пригрозив Гаррі, що скоро його виженуть зі школи.

Гаррі попросив Герміону прослідкувати за Снейпом. Дівчинка мала вдавати, що шукає професора Флитвіка. А сам Гаррі з Роном кинулися до коридору, що вів до філософського каменя. Але план не вдався. Не встигли вони підійти до дверей, за якими був Флафі, як там виникла професорка Макґонегел, і цього разу вона вже не стримувалася. Професорка вигнала хлопців, а Герміоні не вдалося прослідкувати, бо Снейп відразу її побачив.

Гаррі сказав друзям, що мусить піти до каменя під плащем-невидимкою, адже якщо Снейп заволодіє каменем, повернеться Волдеморт. Тоді Гогвортс просто зникне. Він його розвалить або перетворить у школу чорної магії. Гаррі планував пролізти крізь люк. Рон і Герміона сказали, що підуть з Гаррі.

Гаррі узяв плащ та свою дудку, щоб заграти для Флаві. Невіл про щось здогадався,

тому сказав, що нікуди не пустить їх. Герміоні не лишалось нічого іншого, як накласти на Невіла закляття. Його руки прикипіли йому до боків. Ноги стулилися до купи. Він захитався усім своїм заклятим тілом, а тоді впав. Герміона перевернула його на спину. Невілові заціпило щелепи, і він не міг говорити, рухалися тільки його нажахані очі.

Під плащем-невидимкою Гаррі, Рон і Герміона дійшли на четвертий поверх. Там був Півз, який відчув, що хтось тут є. Гаррі з-під плаща сказав, що він – Кривавий Барон. Півз від шоку мало не впав на сходи, а потім щез.

Через кілька секунд діти стояли перед забороненими дверима на четвертому поверсі, але двері були вже прочинені. Гаррі штовхнув двері. Двері зарипіли, й залунало грізне гарчання. Всі три собачі носи почали нестямно принюхуватися до дітей, хоча пес їх і не бачив. Гаррі приклав до вуст Геґрідову дудку і дмухнув. Насправді то була й не мелодія, проте вже на першій ноті очі потвори почали заплющуватися. Гаррі дмухав, майже не переводячи духу. Пес міцно заснув. Діти підкралися до люка. Рон відчинив люк.

Гаррі передав дудку Герміоні, щоб іти першим. Під час миттєвої тиші пес загарчав і заворушився, але, тільки-но Герміона заграла, знову заснув як мертвий. Гаррі проліз крізь отвір і завис на кінчиках пальців. Тоді глянув на Рона й сказав, що, якщо щось трапиться, треба відіслати сову до Дамблдора.

Гаррі гепнувся на щось м'яке. Здавалося, ніби він сидить на якійсь рослині. Рон приземлився поруч із Гаррі. Герміона теж стрибнула. Рослина своїми змієподібними вусиками стала обплітати ноги дітей. Герміона, вихопивши чарівну паличку, спрямувала на рослину струмінь полум'я. Рослина боялася світла, тому відпустила дітей. Гаррі побачив кам'яний прохід, який був єдиним шляхом звідти. Десь угорі попереду чулися тихенький шурхіт і брязкіт. Дійшовши до кінця проходу, вони опинилися у кімнаті, де було повно яскравих пташечок. На тому боці кімнати видніли масивні дерев'яні двері. Пташки виявилися ключами. У кімнаті були мітли, тому діти скочили на них та почали шукати ключ до дверей.

Гаррі знайшов ключ і відчинив двері. У наступній кімнаті була величезна шахівниця. Рон зрозумів, що треба зіграти партію. За білими фігурами видніли ще одні двері. Діти самі стали фігурами: Гаррі став слоном, Герміона – турою, а Рон – конем. Під час гри біла королева кинулася на Рона, вдарила його по голові своєю кам'яною рукою, і він звалився додола. Але діти виграли гру. Фігури вклонилися й розступилися, звільнивши шлях до дверей. Востаннє кинувши розпачливий погляд на Рона, Гаррі з Герміоною зайшли у двері й попрямували наступним переходом угору.

Герміона тепер здогадалася, що це Спраут підготувала пастку диявола, Флитвік, мабуть, зачарував ключі, Макґонегел здійснила трансфігурацію, щоб оживити шахові фігури, отже, лишаються закляття Квірела і Снейпа.

Гаррі штовхнув наступні двері. Там смерділо, бо на підлозі лежав величезний троль. За наступними дверима стояв стіл із сімома поставленими рядочком пляшками різної форми. Це було Снейпове закляття. Гаррі і Герміона потрапили в пастку з вогнем. На сувої паперу вони прочитали логічну загадку. Відгадка мала вказати, котре зілля

випити. Герміона відразу зрозуміла суть: є сім пляшок, у трьох – отрута; у двох – вино; одна з них допоможе безпечно пройти через чорний вогонь, а друга – повернутися назад через пурпуровий. Герміона кілька разів перечитала папір. Нарешті, вона зрозуміла, що найменша пляшечка проведе їх крізь чорне полум'я. Крізь пурпуровий вогонь мало провести зілля з заокругленої пляшки з правого кінця. Гаррі сказав Герміоні, щоб випила це зілля і вернулася до Рона. Він порадив, щоб друзі взяли дві мітли в кімнаті з летючими ключами і на мітлах вибралися через люк і пролетіли мимо Флафі. Потім друзі мали відіслати Гедвігу до Дамблдора. Герміона обійняла Гаррі, вона попрощалася. Дівчинка випила зілля і побігла.

Гаррі випив зілля і пішов крізь вогонь у останню кімнату. Там уже хтось був – але не Снейп. І навіть не Волдеморт.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Чоловік з двома обличчями

То був Квірел. Його обличчя зовсім не смикалося, голос його не тремтів, як завжди, а був холодний і різкий. Гаррі не міг повірити, коли Квірел сказав, що хотів вбити його тоді на матчі, але Герміона випадково збила Квірела з ніг, коли бігла підпалювати мантию Снейпа. Через неї Квірел втратив візуальний контакт з Гаррі. Ще кілька секунд, і він би скинув Гаррі з мітли. А Снейп бурмотів контрзакляття, намагаючись врятувати Гаррі. Тому Снейп і прагнув судити наступний матч: хотів зашкодити Квірелу зробити це знову.

Квірел клацнув пальцями. Просто в повітрі з'явилися мотузки, які щільно обплутали Гаррі. Квірел признався, що це він впустив троля на Гелловін. Саме тоді Снейп, який вже підозрював Квірела, подався просто на четвертий поверх, аби перешкодити йому. І тоді собака покусав Снейпа.

Гаррі зауважив, що у Квірела за спиною стоїть дзеркало Яцрес. Квірел сказав, що дзеркало – ключ для здобуття каменя. Це придумав Дамблдор. Гаррі говорив з Квірелом, щоб не давати йому зосередитися на дзеркалі. Квірел признався, що Снейп у лісі хотів дізнатися щось, адже Квірела підтримує сам лорд Волдеморт. Виявилося, що Снейп ненавидить Гаррі тому, що вчився колись з його батьком. Але вбивати Гаррі Снейп не збирався.

Квірел розповів, що Волдеморт довів йому, що немає добра і зла, є тільки могутність і ті, хто заслабкий, щоб її прагнути. Квірел не міг здогадатися, як дістати камінь з дзеркала. Гаррі подумав, що якщо гляне у дзеркало, то побачить, де камінь, бо саме цього він зараз найдужче бажає.

Квірел почав кликати свого Пана – Волдеморта. Той сказав раптом, щоб Квірел використав Гаррі для здобуття каменя. Квірел звільнив Гаррі, наказав йому глянути у дзеркало і сказати, що він бачить.

Гаррі побачив своє відображення. Воно запхало руку до кишені й витягло звідти криваво-червоний камінь. Тоді підморгнуло й засунуло камінь назад – Гаррі відчув, як щось важке впало до його справжньої кишені.

Квірел нетерпляче питав, що бачить Гаррі. Хлопець збрехав, що йому тисне руки

Дамблдор, бо Гаррі виграв кубок гуртожитків. Квірел лайнувся. Раптом голос Волдеморта сказав, що хлопець бреше. Він захотів поговорити з хлопцем. Квірел сказав, що у Пана не вистачить сил. Волдеморт сказав, що вистачить. Гаррі нажахано спостерігав, як Квірел почав розгортати свій тюрбан. Без нього Квірелова голова видавалася напрочуд маленькою. А тоді Квірел, не сходячи з місця, повільно обернувся. Там, де мала бути Квірелова потилиця, було найжахливіше з облич, яке коли-небудь бачив Гаррі. Обличчя було біле, мов крейда, мало лихі червоні очі й щілини замість ніздрів, як у змії. Це був Волдеморт. Він сказав, що має форму лише тоді, коли може залізти в чийсь тіло, але кров єдинорогів додає йому сил. Він наказав хлопцеві віддати камінь.

Квірел наближався спиною до Гаррі. Зловісне обличчя тепер посміхалося. Волдеморт говорив, що спочатку вбив батька Гаррі, який бився довго і відважно. А мати намагалася захистити Гаррі. Хлопець стрибнув до вогнених дверей, але відчув на своєму зап'ястку руку Квірела. Неймовірно гострий біль пронизав шрам на його чолі, голова, здавалося, от-от лусне. Гаррі закричав, вириваючись що є сили, і Квірел несподівано відпустив його. Біль почав ущухати, і Гаррі роззирнувся, щоб глянути, де дівся Квірел. А Квірел корчився від болю, дивлячись на свої пальці, які швидко вкривалися пухирями.

Волдеморт кричав до Квірела хапати Гаррі, і Квірел кинувся на Гаррі, збив його з ніг і, навалившись, схопив руками за шию. Жахливий біль від шраму мало не засліплював Гаррі, але він бачив, що Квірел теж корчиться в муках. Квірел відпустив Гаррі, бо його долоні були попечені, обдерті й червоні від крові. Волдеморт наказав вбити Гаррі. Квірел підняв руку, щоб наслати смертельне закляття, але Гаррі інстинктивно схопив його за обличчя, яке почало вкриватися пухирями. Гаррі зрозумів: тільки-но Квірел торкається його шкіри, як зазнає нестерпного болю.

Гаррі скочив на ноги, хапнув Квірела за руку і відчайдушно вчепився в неї. Квірел застогнав, намагаючись вирватися від Гаррі... біль у Гарріній голові зростав... він нічого не бачив... тільки чув страхітливі зойки Квірела, верески Волдеморта: "ВБИЙ ЙОГО! ВБИЙ!", а також інші голоси, які кричали "Гаррі! Гаррі!", і, можливо, тільки вчувалися йому. Гаррі став провалюватися в пітьму...

Над Гаррі стояв Дамблдор. Хлопець був у шкільній лікарні. Він тут пролежав уже три дні. Дамблдор сказав, що прибув тоді саме вчасно і врятував філософський камінь і Гаррі. Професор сказав, що камінь знищено, Квірел загинув, Волдеморт буде і далі шукати чийсь тіло. Гаррі було цікаво, чому Волдеморт так хотів убити Гаррі ще тоді, як він був маленьким. Але директор не міг відповісти на це питання. Принаймні сьогодні і тепер. Волдеморт пояснив, що Квірел, що був сповнений ненависті, жадоби і честолюбства, і ділив свою душу з Волдемортом, не міг доторкнутися до Гаррі не через шрам, а через велику любов, що лишилася від батьків Гаррі. Саме ця любов не дала Квірелу знищити хлопця. Дотик до людини, позначеної такою любов'ю, ставав для нього смертельними муками.

Також Гаррі довідався, що його батько колись врятував життя Снейпу. Професора

Снейпа мучило те, що він боржник Поттера. Професор пояснив, чому камінь опинився у Гаррі: його міг отримати тільки той, хто прагнув знайти камінь, а не скористатися ним.

Рон з Герміоною провідали Гаррі. Герміона, здається, була ладна знову його обійняти, але Гаррі був радий, що цього разу вона стрималася, бо в нього не вщухав головний біль. Гаррі розповів їм усе: про Квірела, дзеркало, камінь і Волдеморта, про те, що плащ-невидимку прислав Дамблдор. Гаррі здогадувався, що Дамблдор добре знав про усе, що відбувалося з ним і з друзями. Рон повідомив останні новини школи: завтра бенкет на честь закінчення навчального року, Слизерин переміг, а Гаррі пропустив останню гру з квідичу.

Гегрід теж відвідав Гаррі. Велетень ридав, бо вважав себе винним у тому, що сталося. Гаррі переконав його, що уже все добре. Тоді велетень витягнув подарунок для хлопця – альбом з магічними фотографіями тата і мами Гаррі. Батьки з кожної сторінки усміхалися й махали руками до хлопця.

Того вечора Гаррі пішов на бенкет в честь закінчення навчального року. Усі уже були за столами. Коли увійшов Гаррі, зненацька запала тиша, а потім усі нараз заговорили. Він сів за грифіндорський стіл поміж Роном і Герміоною і намагався не помічати, як усі ззиралися на нього.

Прибув Дамблдор і сказав, що Слизерин зайняв перше місце. Слизеринський стіл завирував оплесками і радісними вигуками. Але Дамблдор сказав, що треба врахувати недавні події. Тому Рон отримав 50 очок за вдало зіграну живу партію в шахи, Герміона теж отримала 50 очок за холонокровну логіку перед вогненным полум'ям, а Гаррі за витримку і фантастичну відвагу отримав 60 очок. Зчинився неймовірний галас. Грифіндор тепер мав чотириста сімдесят два очки – рівно стільки ж, як і Слизерин. Вони зрівнялися в боротьбі за кубок. І тоді Дамблдор сказав, що відвага буває різною: іноді потрібна не менша хоробрість, щоб чинити опір друзям, і тому Невіл отримує 10 очок.

Гаррі, Рон і Герміона кричали й верещали, зірвавшись на ноги, тоді як Невіл, блідий від несподіванки, зник під цілою купою учнів, що кинулися його обіймати. Він ще ніколи не здобував для Грифіндору жодного очка. Мелфой мав дурний і шокований вигляд.

Тепер зал прикрасив прапор Грифіндору, на якому був намальований лев. Снейп тиснув руку професорки Макґонегел, і з усіх сил намагався видушити з себе усмішку. Його очі зустрілися з очима Гаррі, і Гаррі відразу відчув, що Снейпове ставлення до нього не змінилися. Та Гаррі це не турбувало. Він чомусь вірив, що наступного року життя в Гогвортсі налагодиться, і все знову буде нормально. Це був найкращий вечір у житті Гаррі.

За іспити Гаррі з Роном отримали добрі оцінки, а Герміона, звичайно, була першою у списку найкращих учнів цього року.

І ось усі учні їхали додому на літні канікули. Рон просив до себе в гості Гаррі й Герміону. Місіс Візлі зустріла Гаррі і Рона на платформі. Гаррі подякував за светр і

печиво на Різдво.

Дядько Вернон, тітка Петунія й Дадлі чекали на Гаррі. Гаррі попрощався з Роном і Герміоною. Гаррі сказав їм, що цього літа гарно повеселиться з Дадлі, бо Дурслі ж не знають, що вдома заборонено насилати чари.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.